

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: D. V., státní příslušnost Ruská federace
bytem Ch.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. MV-16175-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. MV-16175-4/SO-2020, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. MV-16175-4/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2019, č. j. OAM-28541-24/DP-2018. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II.

Žaloba

2. Dle názoru žalobce bylo rozhodnutí žalované v hrubém rozporu s právními předpisy, a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla zásadním způsobem ignorována jeho základní procesní práva. Žalovaná aplikovala zákonná ustanovení naprosto nesprávným způsobem nepřiléhavým konkrétní situaci žalobce a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce byl dále přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Správní orgány vyhodnocením utajované informace vedené pod č. j. X v režimu „Důvěrné“, aniž by bylo specifikováno kým, resp. jakým „orgánem bezpečnostní složky státu“ byla informace vypracována a do řízení poskytnuta, dospěly k závěru, že byly prokázány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle § 169m zákona o pobytu cizinců a § 17 odst. 3 správního řádu byly tyto informace uloženy mimo správní spis a žalobce ani právní zástupce k těmto neměli přístup.
4. Žalobce si nebyl vědom žádného porušení právních předpisů České republiky (dále též jen „ČR“), či svého jiného závadného jednání, které by byt vzdáleně mohlo představovat hrozbu pro ČR, její obyvatele, či veřejný pořádek. Žalobce pobývá na území ČR více než sedm let, během kterých se vždy snažil být řádným členem společnosti a kdy legálně podnikal. Dosud neměl žalobce s prodloužením svého pobytového oprávnění nikdy problém. Naopak jeho podnikatelské aktivity jsou jednoznačným přínosem pro zájmy ČR.
5. Vzhledem k povaze důvodu zamítnutí žádosti žalobce byl tento v argumentační rovině odkázán výhradně na své povědomí o vlastním chování na území ČR a na obsah napadeného rozhodnutí. Z něj byla však dle žalobce na první pohled patrná „šablonovitost“ odůvodnění žalované, resp. její snaha o popis utajované informace výhradně tak, aby její hodnocení bylo maximálně konformní s nároky, jež na hodnocení obdobných informací klade judikatura Nejvyššího správního soudu. Jednotlivé argumentační linie žalované byly nicméně ve vnitřním nesouladu. Žalovaná uvedla, že chování žalobce popsané v utajované informaci lze bezesporu považovat za „závažné narušení veřejného pořádku“, a to přitom za chování dlouhodobé, u kterého lze předpokládat jeho opakování. Na podporu závěru o extrémní závažnosti chování žalobce a jeho bezprostřední hrozbě pro veřejný pořádek v návaznosti uvedla, že nad zachováním pobytu žalobce převažuje zájem společnosti na „zachování bezpečnosti a předcházení

zločinnosti“. Dle žalované byla relevance důvěrné informace podpořena tím, že byla získána v důsledku operativní činnosti bezpečnostních složek. Ze strany žalobce by se tudíž muselo jednat přinejmenším o soustavné a dlouhodobé páchaní trestné činnosti, a to takového stupně závažnosti, že by bylo pokryto operativně pátrací činností bezpečnostních složek, což je zpravidla nástroj sloužící k odkrývání nejzávažnější organizované trestné činnosti. Pokud by takové hodnocení bylo skutečně odpovídající faktickému chování žalobce, muselo by nutně dojít k jeho stíhání, či alespoň k prověřování žalobce coby podezřelého. Opačným postupem by nutně muselo dojít k porušení jedné ze základních zásad trestního řízení, kterou je jeho legalita.

6. Žalobce během celého správního řízení trval a nadále trvá na tom, že se žádného protiprávního jednání, natož závažné, či jakékoliv jiné trestné činnosti, nedopustil a dopouštět se ho nehodlá, a není si tak vědom toho, že by představoval jakoukoliv hrozbu pro veřejný pořádek ČR. Právní zástupce byl pak přesvědčen, že ohrožení či porušení veřejného pořádku by se nepochybně muselo v budoucnu projevit nějakým protiprávním jednáním, za které by případně takový narušitel musel nést trestněprávní či jakoukoliv jinou odpovědnost. Tak tomu však v případě žalobce není, když správní orgány toliko demonstrovaly to, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, přičemž ale nebylo známo nic, co by nebylo utajeno a co by se objektivně zájmu ČR dotýkalo, a to po dobu téměř 7 let.
7. I kdyby žalobce byl jakýmkoliv ohrožením zájmu ČR či ohrožením pro veřejný pořádek (závažným způsobem), nelze obranu veřejného pořádku ČR vést shora uvedeným způsobem. Právní zástupce považoval za krajně zmatečný způsob označování utajovaných informací, nakládání s těmito informacemi a zejména absenci konkrétních údajů o této informaci tak, aby měl žalobce, resp. alespoň právní zástupce možnost posoudit např. časové souvislosti. Odůvodnění napadených rozhodnutí obsahovalo odkaz na utajované informace, kdy však nebylo zřejmé, kdy tato informace byla vypracována a od koho pochází. Takovýto extenzivní výklad nakládání s utajovanými informacemi byl dle právního zástupce nepřijatelný a v rozporu se základními principy demokratického právního státu. Taková absence základních údajů pak zcela eliminovala jakoukoliv možnost brojit proti postupu správních orgánů, která byla už tak limitována faktem, že právnímu zástupci ani žalobci nebyl zpřístupněn obsah utajovaných informací. Postup správního orgánu musí být pro účastníka řízení srozumitelný, pochopitelný a alespoň v základních bodech umožňující procesní obranu, což s ohledem na výše uvedené v daném případě splněno nebylo.
8. Správní orgán prvního stupně naprosto nedostatečným způsobem hodnotil stupeň utajení předmětných informací při posuzování zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí totiž bylo založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci v rozporu s § 3 správního řádu, neboť k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán v podstatě nezajistil žádné informace, resp. zjištěné informace vyložil zcela účelově v neprospěch žalobce. Žalobce pobývá na území České republiky již více než 7 let. Za tak významnou dobu si zde nutně vytvořil pevné sociální vazby s přáteli i vazby podnikatelské a obchodní, kdy na území ČR soustavně podnikal. Interpretace hloubky této důležité části osobních vazeb byla však správními orgány zcela nemístně bagatelizována. Správní orgán se k samotné povaze či hloubce ekonomických vazeb na žádném jiném místě rozhodnutí nevyjádřil, a ani je nijak nehodnotil. Žalobce brožil rovněž proti způsobu, kterým žalovaná vypořádala obdobnou odvolací námítku, jež se rovněž týkala nedostatečnosti posouzení přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí. Na rozdíl od

správního orgánu prvního stupně, který alespoň nějakým, byť v důsledku nedostatečným a chybným způsobem zkoumal alespoň některá ze zákonem stanovených kritérií přiměřenosti, žalovaná na přezkum těchto kritérií rezignovala úplně a její vypořádání odvolacího bodu bylo zcela nedostatečné. Žalovaná se omezila tolika na povšechné konstatování, že správní orgány se při hodnocení přiměřenosti nemají zabývat všemi demonstrativně vyčtenými okolnostmi, které §174a zákona o pobytu cizinců obsahuje, ale že tyto okolnosti má správní orgán pouze zohlednit. Žalobce s tímto výkladem uvedené normy nesouhlasil, neboť šel přímo proti jejímu smyslu. Je pravdou, že uvedený výčet je výčtem demonstrativním. Uvedené však pouze implikuje to, že množina skutečností, které by měl při svém rozhodnutí správní orgán posoudit, tento demonstrativní výčet přesahuje. Výklad žalované nebyl správný. Správní orgán prvního stupně však ani tomuto extrémně benevolentnímu výkladu nevyhověl, když nejenom že v ustanovení uvedené skutečnosti v souladu s účelem ustanovení konkrétně nevypořádal, ale ani je nezohlednil. Bylo pak naprosto nelogické, že žalovaná tento způsob posouzení otázky přiměřenosti aprobovala. Vzhledem k tomu, že stran přezkumu přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí již rozhodnutí žalované neobsahovalo mimo výše uvedeného ničeho, byl žalobce toho názoru, že žalovaná nedostala své povinnosti řádného přezkumu odvolacích bodů žalobce, nehledě na to, že posouzení přiměřenosti každého správního rozhodnutí, tedy i rozhodnutí žalované, ukládal přímo zákon.

9. Správní orgán zcela rezignoval na svoji povinnost řádně odůvodnit závěry uvedené ve výroku svého rozhodnutí, kdy hodnocení jeho závěru a podkladů pro rozhodnutí bylo naprosto nedostatečné a neodpovídající nejenom požadavkům rozhodnutí soudní moci v této věci, ale i právním předpisům, konkrétně § 68 odst. 3 správního řádu. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Setrvala na své dosavadní argumentaci a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádala s totožnými odvolacími námitkami. Žalovaná neshledala porušení zásad vyjádřených v § 2, § 3, § 4 a § 68 správního řádu, ani práva žalobce na spravedlivý proces.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Účastníci setrvali na svých tvrzeních. Žalobce zdůraznil žalobní námitku nedostatečného odůvodnění správních rozhodnutí, když uvedl, že správní orgány nijak nereagovaly na vyjádření účastníka k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 2. 4. 2019 včetně navržených důkazů stran otázky přiměřenosti zásahu do života žalobce.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a

napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. Soud shledal důvodnou klíčovou žalobní námitku opírající se o tvrzení, že obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro (negativní) rozhodnutí o žádosti žalobce. Při posouzení věci je nezbytné vycházet z konstantní judikatury správní soudů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 246/2015 - 25, ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017 - 57) podle níž platí, že soudy nemohou rezignovat na hodnocení obsahu utajovaných podkladů z hlediska jejich věrohodnosti a přesvědčivosti a relevance ve vztahu ke správnímu řízení a takové utajované informace nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného.
15. Při vztažení právě uvedeného východiska na poměry nyní projednávané věci platí, že vedle tvrzení správních orgánů o škodlivosti aktivit žalobce pro zájmy České republiky soudy nebyly předloženy nejen důkazy prokazující pravdivost závěrů zpracovatele utajované informace, ale ani informace ve formě tzv. metadat, která alespoň reprodukují obsah konkrétních důkazů. Přitom předložení reprodukce skutkových podkladů představuje nezbytné minimum k tomu, aby soud mohl ověřit věrohodnost a pravdivost názoru zpracovatele utajované informace, jak vyplývá z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č. j. 1 Azs 330/2019 – 36 ze dne 12. 3. 2020 bod 28). Obsah utajované informace však žádné uchopitelné výsledky (či alespoň jejich reprodukci) operativně pátrací činnosti týkající se žalobce a prokazující jeho osobní jednání v rozporu se zájmy České republiky neobsahuje, soud proto musí konstatovat, že utajovaná informací neposkytuje dostatečný podklad pro rozhodnutí v neprospěch žalobce.
16. Soud se ztotožnil s žalobní argumentací i stran nedostatečného posouzení přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce. Pokud jde o vyjádření ze dne 2. 4. 2019, které soud při jednání provedl k důkazu, pak z jeho obsahu jednoznačně vyplývá, že žalobce učinil konkrétní důkazní návrhy k posouzení otázky přiměřenosti. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1738/16, ze dne 1. 3. 2017) platí, že je-li navržen určitý důkaz, je povinností správního orgánu (resp. soudu) se s daným důkazním návrhem vypořádat (minimálně v tom rozsahu, že příslušný orgán odůvodní, proč důkazní návrh neprovede). K ničemu takovému ovšem v projednávané věci nedošlo, správní orgány na návrh žalobce nereagovaly, tudíž se jedná o postup v přímém rozporu s tím, co by ve smyslu shora uvedené judikatury správní orgány činit měly.
17. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobce, jež měl ve věci plný úspěch. Žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (3.000 Kč), návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (1.000 Kč), v odměně za tři úkony právní služby v plné výši, tj. 3.100 Kč/úkon, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé a účast na jednání konaném před soudem, a náhradě hotových výdajů za tři úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále v dani z přidané hodnoty, kterou bude advokát povinen odvést z odměny a náhrad podle zákona o dani z přidané hodnoty, ve výši 2.142 Kč. Celková výše přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí **16.342 Kč**. Žalované bylo určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a byla jí stanovena pariční lhůta, již soud vzhledem k možnostem žalované platbu realizovat považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu